

Penzijný ústav je zvláštnou právnou osobou, jeho orgánmi sú predseda, valné zhromaždenie, správny výbor, stály kontrolný výbor.

Členmi penzijného ústavu sa platit majúci príspevok ustáli správny výbor penzijného ústavu, dl'a každodobej potreby, avšak pri rozdelení v roku 1931 na jedného verejného notára sa nemôže vyrúbiť viac než mesačných 45 pengö, neskôr však mesačných 50 pengö. Verejní notári prispievajú dl'a osôb v stejnóm pomere, avšak valné zhromaždenie penzijného ústavu môže rozhodnúť i to, aby sa rozdelenie stalo s ohľadom na schopnosť snášanja fachu jednotlivých verejných notárov. Komory sú prevádzajúcimi orgánmi penzijného ústavu.

Oprávnenosť na nárok sa musí po započatí účinkovania ústavu prihlásiť, u starších kolegov sa musel platit zodpovedajúci náhradný poplatok, u novších prijatiach je podmienkou, že člen ešte nedovršil 45. rok svojho veku.

Otázku samu rieši zák. článok IV. z roku 1930 spolu len s § 8, avšak prevádzajúce nariadenie ministra spravdnosti v § 57 presne upravuje všetky vyskytnuvšie sa otázky.

Nakoľko sociálne zákonodárstvo Československej republiky všetky tieto otázky, pofažne základné zásady sociálnych inštitútov vo svojich zákonoch už skôrej vyriešilo, ohľadom nás si zasluhujú zvláštnej pozornosti z maďarského zákona hlavne vecné opatrenia, zvlášte vtedy, keď vezmeme do ohľadu to, že 1. januára roku 1932 mal penzijný ústav 191 verejných notárov a 69 substitútov a kandidátov spolu teda 260 členov a mesačný obnos príspevku bol ustálený na rok 1932 v 50 pengö.

S mojej strany som rozhodne pri zákonitej úprave penzijného ústavu, ponač jedine a výlučne toto môže dať uspokojúci sociálny výsledok.

Na našom valnom zhromaždení sa vyskytnuvšia tá myšlienka, aby sme riešili túto otázku v rámci súkromného poisťujúceho ústavu ani subsidialiter by nemôhla prísť do povahy, ponač inštitúcia tak veľkého významu, ako všeobecný verejnonotársky penzijný ústav nemôže závisieť od hmotnej bonity súkromných poisťujúcich spoločností. Verejnonotárska inštitúcia, ako združenie štátnych orgánov môže viazať svoj hmotný osud len ku štátu a ku hmotnému osudu tohoto, len s týmto spolu môže žiť a padnúť. Každá iná úprava je len pokusom a začiatočným riešením.

Sriadenie jedného všeobecného podporného fondu na území každej komory, ktorý by bol povolaný mierniť okamžitú biedu bolo i doteraz jestvujúcou a riešenie čakajúcou potrebou verejnonotárskeho sboru a kde tento ešte není, tam by mal byť i mimo tohoto okamžite sriadený. Tento fond nemôže nahradzovať penzijný ústav.

Poistenie jednotlivých verejných notárov u súkromných spoločností je síce tiež riešením, ale ponač je spôsob a obnos poistenia prenechaný ľubovôle členov, nemôže zodpovedať všeobecnému záujmu a zákonitému účelu.

Dl'a môjho názoru zodpovedá všeobecnému záujmu sboru len na základe progressivných príspevkov farchy schopnosti jednotlivých kancelarií zodpovedajúcich v zákonitú inštitúciu sriadený, samostatný všeobecný verejnonotársky penzijný ústav pre verejných notárov a ich spolupracovníkov, hmotné jestvovanie a prosperovanie ktorého je bezpodmienečne zaistené.

Závisí od vodcov verejných notárov, od ministra spravdnosti a ministra sociálnej péče, aby túto myšlienku všeobecného záujmu v záujme zabezpečenia jedného základného stĺpa právnej istoty Československej republiky: v záujme verejnonotárskej inštitúcie na večnú dobu previedli, uskutočnili, a síce čím skôr, aby túto ešte pred unifikovaním verejnonotárskeho poriadku uviedli do československého »corpus iuris«.

Poznámky k článku Dr. Vaváčka v čísle 9 „Českého práva“ 1932.

RIGOR GAMBIALIS. Jde o řešení případu, zda jest vyplněným domicilem, obsahuje-li směnka znění tohoto obsahu:

»Jan Černý v Černilově.

Splatno u Městské spořitelny ve Smiřicích.«

Dle § 22 sm. ř. vyžaduje se různost bydliště akceptanta od místa splatnosti a jmenování osoby plátcovy.

1. Bydliště akceptantovo jest Černilov;

2. směnka jest splatna ve Smiřicích; byť i zněla firma »Městská spořitelna ve Smiřicích«, je tímto zněním udáno i její sídlo (§ 19 obch. zák., § 3 al. 7 směn. ř.);

3. zbývá zodpověděti otázku, zda jest též udána výše uvedeným zněním osoba plátceva.

Obvyklé texty směneční zní: »Splatno městskou spořitelnou v X.« — »Splatno u městské spořitelny v X.« — »Splatno v městské spořitelně v X.« — »Zplatí městská spořitelna v X« a pod.

Možny jsou výklady buď gramatický neb právní obyčej. Dle gramatického výkladu by bylo nutno vyložiti předložku »u« tak, že se jedná o místo vedle spořitelní místnosti neb před místností tou, předložka »v« by znamenala, že spořitelna jest jakýmsi bursovním místem, v němž si kdokoliv může vyřizovati své právní záležitosti.

Vztah spořitelny k směnce jest však bez vztahu k spořitelně dán spojením její firmy se slovem »splatno«, tudíž striktní znění spojuje placení směnky s touto firmou.

Nutno tedy odmítnouti výklad gramatický a přidržeti se právního obyčeje, který pokládá výrazy: »Splatno v X« — »Splatno u X« — »Splatno Xem« za udání osoby plátcovy. Viz Rouček: »Komentář k směn. ř.«.

Směnku síce nutno praesentovati fysické osobě, ježto však právnícké osoby nejsou ze směnečních aktů vyloučeny, může i jim býti směnka praesentována, ovšem k rukám fysické osoby je zastupující, o čemž platí obecné zásady.

Výše uvedená znění »Jan Černý v Černilově — Splatno u městské spořitelny ve Smiřicích« jest tedy pokládati za vyplněný domicil a předložiti směnku k placení Městské spořitelně ve Smiřicích v její obchodní místnosti ve Smiřicích její oprávněnému zástupci.

Dle § 36 not. ř. jest notář povinen poučiti stranu o zákonných ustanoveních. Předkládá-li však notář směnku osobě X a z opatrnosti také osobě Y, porušuje svou povinnost suverenní znalosti zákona a dává najevo nejistotu.